

Original: engleski

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJU BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: Kozarčanin

Ime: Tomislav Ime oca: Nikica

Nadimak: Spol: muški

Datum rođenja: 1.11.1925.

Mjesto rođenja: Hrvatska Dubica

Adresa: /izbrisano/

Telefon:

Nacionalnost: Hrvat Vjeroispovijest: katolička

Jezik/jezici koje govori: hrvatski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuju od navedenih):

Jezici korišteni u toku razgovora:

Trenutno zanimanje: bez zanimanja Prijašnje: građevinski radnik

Datum(i) razgovora: 6. i 7.11.2000.

Razgovor(e) vodili: Arshad Mohammad

Prevodilac: Andrea Bralić

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: kao gore

IZJAVA SVJEDOKA

Jasno mi je da se od mene traži da opišem događaje o kojima posjedujem osobne spoznaje a da u izjavi jasno istaknem ono što sam čuo od drugih. Ovu izjavu dajem dobrovoljno i opisat ću događaje koliko najbolje znam. Opisat ću svoja iskustva u vezi s neprijateljstvima iz 1991. i voljan sam svjedočiti na sudu o događajima opisanim u ovoj izjavi. Moram napomenuti da se možda varam u vezi s nekim /?datumima/ jer je od tada prošlo puno vremena i puno se toga dogodilo. Tome pridonose i moja poodmakla dob i oslabljeni sluh.

Rođen sam u Hrvatskoj Dubici 1925. i tamo proživio cijeli život osim razdoblja između 1993. i 1995. kad je selo bilo pod srpskom okupacijom. Sklopio sam brak s Jelenom 1953. Ona je umrla 1973. Imam troje djece, sina Stjepana, sad četrdesetogodišnjaka, i dvije kćeri, Katarinu, rođenu 1955., te Anu, rođenu 1965. Sva moja djeca žive u

Hrvati i Srbi, žitelji Hrvatske Dubice i okolnih područja, živjeli su u prijateljskim odnosima do nekoliko mjeseci prije početka rata, kad su se odnosi među njima pogoršali. Razlog tome je bio taj što je Tuđman želio zasebnu državu za Hrvate, a Srbi su željeli Veliku Srbiju. Ti su sukobljujući interesi prerasli u rat 1991. Kako je napetost rasla, tako se i odnos domaćih Srba prema nama naglo promijenio. Ja sam čak i za vrijeme rata pozdravljao Srbe koje bi sastao na ulici, ali oni nikad ne bi otpozdravili, a kadšto bi pljunuli na me.

Kad je počeo rat, Hrvati s našeg područja najprije su se pokušali obraniti od srpske agresije, ali su uskoro shvatili da nemaju izgleda u toj borbi i počeli su se povlačiti. Srpske su snage najprije zauzele Hrvatsku Kostajnicu, a onda iz nje i iz Bosanske Dubice granatirali Hrvatsku Dubicu. Granatiranje Hrvatske Dubice trajalo je deset dana. U tim su napadima sudjelovali i borbeni zrakoplovi JNA.

Nekoliko dana nakon povlačenja hrvatskih snaga, neprijatelj je ušao u Hrvatsku Dubicu i okupirao je, ali ne znam kojeg je to datuma bilo.

U vrijeme povlačenja iz Hrvatske Dubice, hrvatska je vojska savjetovala stanovnicima hrvatske nacionalnosti da također napuste selo. Većina je to i učinila. Ostalo je samo nešto starijih ljudi.

Ja nisam otišao iz sela. Zajedno s još nekoliko mještana, skrivao sam se ili u podrumu kuće Đure Perića ili u kući Stane Lalić, a ponekad i u šumi. Imena ostalih osoba koje su se skrivale zajedno sa mnom su: Ivo Kuliša, Jela Vidmar, Maca Dikulić, Kata Vladić, Maca Pavčić i Marija Švraka.

Jednog dana u listopadu 1991. izašao sam iz skloništa i zaputio se svojoj kući. Kad sam došao pred kuću, ugledao sam Branka Majstorovića (40), u uniformi JNA, naoružanog poluautomatskom puškom. Branko je bio građevinski radnik i nedavno je stupio u rezervni sastav JNA. On je bio rodom iz Bosanske Dubice, ali oženjen za mještanku Hrvatske Dubice. Branko mi je rekao da odem u vatrogasni dom na sastanak. Ja sam uzeo nešto hrane iz kuće i pješice otišao do vatrogasnog doma. To se sve događalo rano ujutro.

Kad sam stigao u vatrogasni dom, tamo sam ugledao oko šezdesetak ljudi. Svi su bili napeti i uzrujani.

Dvoje Srba, Kaća Pekić (35) i Stevo Rađun (35-40) stražarili su kod vatrogasnog doma. Oni su bili rodom iz Bosanske Dubice ali su živjeli u Hrvatskoj Dubici. Oboje su bili naoružani i u uniformi JNA. Kaća je bila niska žena, ali vrlo agresivna. Bila je izrazito protuhrvatski nastrojena.

Nakon nekog vremena, počeo sam sumnjati da će se dogoditi nekakvo zlo. Budući da sam dobro poznao sve ulaze i izlaze u vatrogasnom domu, pobjegao sam kroz stražnja vrata. Otišao sam u šumu i sakrio se u grmlju. Ostao sam tamo sedam-osam dana i vratio se tek kad više nisam imao hrane ni vode.

Dok sam se vraćao iz šume, susreo sam Boru Narančića, Srbina, koji mi je rekao da odem s tog područja jer me traži Đuro Majstorović i još dvojica. Kad sam stigao kući, pred nju su u privatnom zelenom automobilu stigli Đuro Majstorović i još dva Majstorovića čijih se imena ne sjećam. Svi su bili odjeveni u maskirne uniforme JNA i nosili automatske puške. Natakli su mi lisice na ruke i noge, povezali mi oči i počeli me tući. Ukrcali su me u auto, odvezli četiri-pet kilometara do neke napuštene kuće. Cijelim su me putem tukli i slomili mi četiri-pet rebara. Posjekli su mi nožem obje noge. Nakon te napuštene kuće, odvezli su me oko kilometar do neke štale. Skinuli su mi lisice i rekli mi da smijem skinuti povez s očiju nakon što oni odu. Nakon nekog vremena su otišli.

Nakon nekog vremena, skinuo sam povez s očiju. Ruke i noge su mi još bile utrnule i imao sam osjećaj kao da još imam lisice. Obje su mi šake bile plave od modrica i imao sam rane na glavi.

Dok sam se vraćao kući, sreo sam Milu Popovića i Gojka Božazića, dva Srbina, koji su me odveli u Crveni križ da mi tamo ukažu prvu pomoć. Mile Popović poslije me odveo u policijsku postaju u Dubicu i ispričao policiji što mi se dogodilo. Nakon toga me otpratio kući. On je bio jedan od dobrih Srba.

Svakog ponedjeljka i četvrtka, dva kapetana, pripadnika UNPROFOR-a čijih se imena ne sjećam, dolazili bi k meni s medicinskom sestrom iz Crvenog križa, i donosili mi lijekove i hranu. Jako su se brinuli za mene dok sam bio vezan za krevet i kasnije tijekom 1992. i 1993.

Godine 1993. moje su kćeri uz pomoć UNPROFOR-a uspjele isposlovati da me se prebaci u Zagreb. I Mile Popović je puno pripomogao u tome.

Nakon nekog vremena doznao sam da su ljudi koje su onomad odveli u vatrogasni dom ubijeni u Krečanama (Baćinu). Izvršena je i ekshumacija i iz te je grobnice iskopano puno leševa. Ja nisam išao tamo niti sam bio na ukopu mrtvih.

03023361

Znam da su Srbi načinili popis svih ljudi koji su ostali u Hrvatskoj Dubici za vrijeme njihove okupacije. Mićo i Đuro Kesonja načinili su taj popis, a došli su popisati i mene. Ne sjećam se koliko je ljudi bilo na tom popisu.

Znam neke Srbe koji su ostali u selu i sudjelovali u pljački i paležu kuća u Dubici (potkraj 1992. i početkom 1993.). Bili su odjeveni u uniformu JNA, ili maskirnu ili sivomaslinastu s

crvenom petokrakom. Neki su na uniformama imali i četničke oznake dvoglavog orla (kokarda). Imena nekih od njih su:

1. Jovo Jerenčić i njegova žena
2. Anka Mišljenović (40)
3. Baja Bužazić (50-60)
4. Miloš Pekić (60)
5. Đorđe Uzelac (40)
6. Stevo Kovačević
7. Đorđe Jerinić i njegova dva ili tri sina
8. Đurica Mišljenović (70). On me pokušao ubiti a kad sam ga upitao za razlog, rekao je: "Jedan je Srbin ubijen, pa ću ja ubiti sto Hrvata."
9. Branko Kovačević (40)
10. Dušan Mišljenović (40). On je otišao u selo Tanac, tamo nagazio na minu i izgubio nogu.
11. Božo Mišljenović

Čuo sam da većina njih sad živi u Bosanskoj Dubici. Rekli su mi da im je kolovoda bio stanoviti Sveto Trivanović. Prije no što je pristupio vojsci SAO Krajine, bio je nastavnik u Bosanskoj Dubici.

Ja sam se vratio u svoje selo nakon operacije Oluja 1995. kad je hrvatska vojska oslobodila to područje.

Mnoge su kuće u selu spaljene, a gotovo sve su i opljačkane.

To je sve što imam reći.

POTVRDA SVJEDOKA

Ova mi je izjava od šest stranica glasno pročitana na hrvatskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svojem znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se ona može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriju bivše Jugoslavije od 1991. kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 7.11.2000.

POTVRDA PREVODITELJA

Ja, Andrea Bralić, prevoditeljica, potvrđujem sljedeće:

- 1) ..Odgovarajuće sam kvalificirana i ovlaštena od strane Tajništva Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriju bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim s hrvatskog na engleski jezik, kao i s engleskog na hrvatski jezik.
- 2) ..Tomislav Kozarčanin mi je dao do znanja da govori i razumije hrvatski jezik.
- 3) ..Gore navedenu izjavu usmeno sam prevela s engleskog na hrvatski jezik u prisutnosti Tomislava Kozarčanina koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) ..Tomislav Kozarčanin je potvrdio da su, po njegovu znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Datum: 7.11.2000.

Potpis: /potpisano/